CONVENŢIILE CU PRIVIRE LA PREVENIREA SI REPRIMAREA CRIMEI DE GENOCID*

(9 decembrie 1948)

Părţile contractante,

Considerând că Adunarea Generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite, prin rezoluţia sa 96 (I) din 11 decembrie 1946, a declarat că genocidul este o crimă la adresa dreptului ginţilor, în contradicţie cu spiritul şi scopurile Naţiunilor Unite şi pe care lumea civilizată îl condamnă,

Recunoscând că în toate perioadele istoriei genocidul a produs mari pierderi umanităţii,

Convinse că, pentru a elibera umanitatea de un flagel atât de odios, cooperarea internaţională este necesară.

Hotărăsc cele ce urmează:

Art. 1. Părţile contractante confirmă că genocidul, comis atât în timp de pace, cât şi în timp de război, este o crimă de drept internaţional şi ele se angajează să-l prevină şi să-l pedepsească.

Art. 2. În prezenta Convenţie, genocidul se referă la oricare dintre actele de mai jos, comis cu intenţia de a distruge, in totalitate sau numai în parte, un grup naţional, etnic, rasial sau religios, cum ar fi:

a) omorârea membrilor unui grup;

b) atingerea gravă a integrităţii fizice sau mintale a membrilor unui grup;

c) supunerea intenţionata a grupului la condiţii de existenţă care antrenează distrugerea fizică totală sau parţială;

d) măsuri care vizează scăderea natalităţii în sânul grupului;

e) transferarea forţată a copiilor dintr-un grup în altul.

Art. 3. Vor fi pedepsite următoarele acte:

a) genocidul;

b) înţelegerea în vederea comiterii genocidului;

c) incitarea directă şi publică la comiterea unui genocid;

d) tentativa de genocid;

e) complicitate la genocid.

Art. 4. Persoanele care au comis genocid sau unul dintre actele enumerate la articolul 3 vor fi pedepsite indiferent că sunt conducători, funcţionari sau particulari.

* A fost adoptată de Adunarea Generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite la 9 decembrie 1948 Rezoluţia 250/III). A intrat in Vigoare la 12 ianuarie 1951.
Texte autentice în chineză, engleză, rusă şi spaniolă.
Publicate în: *Resolutions Adopted By the General Assembly during Its Third Session (Part I) from 21 September to 12 December 1948 UN Doc. A/810, December 1948, pp. 174-177; UNTS, vol 78, pp. 277.*
România a aderat la convenţie la 2 noiembrie 1950 şi a ratificat-o prin Decretul nr. 547 din 29 iulie 1969, publicat în Buletinul Oficial nr. 83 din 30 iulie 1969. Cu ocazia depunerii instrumentului de ratificare, România a făcut următoarea declaraţie: ,,Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România declară că dispoziţiile articolelor 5 si 7 din Convenţie nu sunt în concordanţă cu principiul conform căruia tratatele internaţionale multilaterale ale căror obiect şi scop interesează comunitatea internaţională în ansamblul său trebuie să fie deschise participării universale".

Art. 5. Părţile contractante se angajează să ia, in conformitate cu constituţiile respective, măsurile legislative necesare pentru asigurarea aplicării dispoziţiunilor prezentei Convenţii şi, mai ales, să prevadă sancţiuni penale eficace care să afecteze intr-adevăr persoanele vinovate de genocid sau de unul dintre actele enumerate la articolul 3.

Art. 6. Persoanele acuzate de genocid sau de unul dintre celelalte acte enumerate la articolul 3 vor fi trimis în faţa tribunalelor competente ale statului pe teritoriul căruia a fost comis actul sau in faţa Curţii Internaţionale de Justiţie, care va fi competentă faţă de acelea dintre Părţile Contractante care i-au recunoscut jurisdicţia.

Art. 7. Genocidul şi celelalte acte enumerate la articolul 3 nu vor fi considerate crime politice in privinţa extrădării.

Părţile contractante se angajează, în acest caz, să acorde extrădarea conform legislaţiei lor si tratatelor in vigoare.

Art. 8. Orice Parte Contractantă poate sesiza organele competente ale Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru ca acestea să ia, conform Cartei Naţiunilor Unite, măsurile pe care le consideră adecvate pentru prevenirea şi împiedicarea actelor de genocid sau a oricărui act enumerat la articolul 3.

Art. 9. Diferendele dintre Părţile Contractante relative la aplicarea, interpretarea sau executarea prezentei Convenţii, inclusiv la răspunderea unui stat in materie de genocid sau unul dintre celelalte acte enumerate la articolul 3 vor fi supuse Curţii Internaţionale de Justiţie, la cererea uneia dintre părţile implicate în diferend.

Art. 10. Prezenta Convenţie, ale cărei texte sunt deopotrivă autentice in limbile chineză, engleză, franceză, rusă şi spaniolă, va purta data de 9 decembrie 1948.

Art. 11. Prezenta Convenţie va fi deschisă până la 31 decembrie 1949 pentru semnarea în numele tuturor membrilor Organizaţiei Naţiunilor Unite şi al oricărui stat nemembru căruia Adunarea Generală i-a adresat o invitaţie in acest sens.

Prezenta Convenţie va fi ratificată, iar instrumentele de ratificare vor fi depuse la Secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Începând cu 1 ianuarie 1950, va putea adera la prezenta Convenţie orice membru al Organizaţiei Naţiunilor Unite şi orice alt stat nemembru care a primit invitaţia sus-menţionată.

Instrumentele de aderare vor fi depuse la Secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Art. 12. Orice Parte Contractantă va putea, în orice moment, printr-o notificare adresată Secretarului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite, să extindă aplicarea prezentei convenţii la orice teritoriu sau la oricare dintre teritoriile cărora le conduce relaţiile externe.

Art. 13. Îndată ce primele 20 de instrumente de ratificare sau de aderare vor fi depuse, Secretarul general va întocmi un proces-verbal. El va transmite o copie a acestui proces-verbal tuturor statelor membre ale Organizaţiei Naţiunilor Unite şi statelor nemembre vizate de articolul 11.

Prezenta Convenţie va intra in vigoare în a 90-a zi care va urma datei depunerii celui de-al 20-lea instrument de ratificare sau de aderare.

Orice ratificare sau aderare efectuată ulterior acestei date va intra in vigoare la 90 de zile de la depunerea instrumentului de ratificare sau aderare.

Art. 14. Prezenta Convenţie va avea o durată de 10 ani, începând cu data intrării sale in vigoare. Prin urmare, va rămâne în vigoare pentru o perioadă de cinci ani şi în continuare, dacă părţile contractante nu o vor denunţa timp de 6 luni înainte de expirarea termenului.

Denunţarea se va face printr-o notificare scrisă, adresata Secretarului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Art. 15. Dacă, în urma denunţării, numărul părţilor participante la prezenta convenţie se reduce la mai puţin de 16, Convenţia va înceta să rămână in vigoare începând cu data intrării în vigoare a ultimei renunţări.

Art. 16. O cerere de revizuire a prezentei Convenţii va putea fi formulată, oricând, de către oricare Parte Contractantă, prin intermediul unei notificări scrise adresate Secretarului general.

Adunarea generală va hotărî asupra măsurilor care urmează să a fi luate în legătură cu această cerere.

Art. 17. Secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite va notifica, cele ce urmează, tuturor statelor membre ale Organizaţiei şi statelor nemembre vizate la articolul 11:

a) semnăturile, ratificările şi aderările primite, conform articolului 11;

b) notificările primite în vederea aplicării articolului 12;

c) data la care prezenta Convenţie va intra in vigoare, conform articolului 13;

d) denunţările primite, conform articolului 14;

e) abrogarea convenţiei, conform articolului 15;

f) notificările primite, conform articolului 16.

Art. 18. Originalul prezentei Convenţii va fi depus la Arhivele Organizaţiei Naţiunilor Unite. O copie certificată va fi adresată tuturor statelor membre ale Organizaţiei Naţiunilor Unite şi statelor nemembre vizate la articolul 11.

Art. 19. Prezenta Convenţie va fi înregistrată la Secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite la data intrării sale in vigoare.